

II. Endurminningar og ferðasögur.

1. Alþingiskosningar 1902, Brydesverzlun ofl.
Úr minnisblöðum Jóns Pálssonar, brot úr
ævisögu hans.

a) Alþingiskosningar 1902 og áhrif
þeirra á ævikjör eins manns.
3 blöð qto.

b) I.P.T. Brydesverzlun og ýmis-
legt í sambandi við hana.
23 (20) blöð qto. Reykjavík, 14. júlí 1942.

c) "Code" (Verðlagningarað-
ferð Eyrarbyggðaverzlunar.
2 blöð qto.

1.

Alþingiðkosningarnar 1902 o. fl.

(in minniöldum. Jóns Þóssonar; brot in evi sögu hans).

Svo frá sviddum sem ég hefji alla tíð veind af stöfnum ^{minnum} öðrum af stjórnmálum, er mér einn og óvilt undanmáttu líd málid, að alþingiðkosningarnar 1902 stýldu hafa svo gagngjörðar breytingar í lífi mínu og starfskötum, sem þú hefur.

Ég hafði veind um 16 ára stíð, frá 1886 til 1902, íð veplumina í Eyraabakka, (T. R. B. Refolúsveplum), barnaheimari þar. Í 3 vetur og mög hinni síðari ár heimili heimari "Húsinu" (hji T. Vilsen og Öngunnar konu hans); frá 1892 í stjórnsýslu sjáld Árnassýslu, veid þinni skiltjóni Jóhannessýslu og Guðjóni Ólafssýslu, er einnig voru samstarfsmenn mínir íð Refolúsveplum; þegar Stofnveplum var stíft í tvo hreyfingafélög, Eyraabakka- og Stofnveplum hreyfing, var mér hoddinn í hreyfingunum í Eyraabakka, þó veid í möti vilja mínum, enda fékk ég mig lausan frá þíu líða starfi, þótt og á óvænilegri veg er ég veid ein tíð nokkru annar hafi féngid þíu við heimid þíu sig. (sjá Hreyfingunum stöf min og oddvita). Ég hafði veind um 17 ára stíð ríðinn nýg veid bindin líð starfsvein manna austur þar, "Hreyfingafélagid" frá 4. Okt. 1885 og Good Templars stíðvinnar og barna stíðvinnar í báðum stáðum; stöfuad og stáðid þíu stöfningum og hest í hendi og an-istíðstöfningu (í Stofnveplum frá 1887, að þíu anna sít. broður minn misó lí veid, og í Eyraabakka frá 14. des. 1890, að þíu anna þar var veid), aðh þíu anna annars félags-leyra og opinbera starfa, er að gjómanstíðinni lítu, m. a. að stöfum og stjórnmálum svonfuda Gjómanna stöla Árnassýslu og Sjómanna sjáld Árnassýslu, er starf-veitir voru í öllum veidistöðum sjóttunnar frá Stofnveplum, þá veid til og frá þáðum, og nokkru eftir þáð, í þíu vel hinni síðari nefndi einn í dag. —

Þú til líti til þessa, og þíu líðs annars, sem ótalid er, m. a. í þáð

varn vort og snögg umstífti, er í hvarf frá öllu þessu, með aðeins ellefu
 Klukkutíma undir brenningi - frá Kl. 9 að Kl. 10.5 þil. til Kl. 8 að morgni
 v. 10.ða dags - og lagði leid mína til Reykjavíkur, úti í algjöru óvissu um einu
 dags atvinnu í stað störf í fram tíðinni. - Um þetta má lesa í blaðinu Þjóðfélagi
 og Þjófolki frá þessu tíma, en í varlegri frásagnir um það, eru að finna í hand-
 ritinu mínu um þetta o. fl. -

Had all þessum snöggu umstíftum? Í Stutta máli; alþingis kosningar
 1902! Það voru síðustu alþingis kosningar, sem opinberar voru og lífi
 leyndegar, en þá komu þær á árid eftir. En „sött“ mín við þessum þessum var
 sú, að ég greiddi atvæði (eins og aðrir í hvarfanda hejót) gagnstætt vilja
það því er virtist, til öðrum eiganda og velferis og þó er ég átti þess
 1904, að vilja um eitthvað, að selja þessum samföringum mína, með
 því að gangast undir, að því lík stýssa stýlki aldrei handa mig framur, eða að
 vilja þaðan að öðrum höfði, þaus ég þessu síðari og hefji eigi komid til neinna
 þessu fyrri stöfu mína þess síðan.

Þessum var þá einu eigi kominn og því gat ég eigi gefið neinum ávart hér eðra
 hvernig mi vort komid fyrir mér, en þingad atvæði ég þó að leita, og vissi, að mér
 mundi leggja eitthvað gott til, því hafi var gamall félagi minn, Siggeir Tóttason
 og kona hans, frá Helga, er í hvarf þess stöðug samband við og vinathe, síðan
 þau voru á Cyrillabakka og í Skólaleikstofu. Gangad þó ég, einu mínu lífi, og
 þau var ég til hessa og fædis fram til 1. Sept. um hvarfid, að kona mín kom að
 mestum og áid þessum stöfu leigda hjó á gótu Fólki, Ólu norðka og konu
 hans, og síðan hjó Arinleini töðleindara Jósefssonar og konu hans,
 Sigridi Jóhannsdóttur, er einuig á gótu og öðrum á gótu.

Þá var það, í byrjun september mánaðar, að Th. Thorsleivsson, partaði manni
 til ávrotanna og þó í þingad, en síðan, um ári mánað 1902-1903 til Gleis

gæmli Loega tilfress ad ljúka ársreikningum hans o. fl. um völdu
mánuðarmót komið Albert sál. Þóðarson, sem þá hafði verið við T. T. Þy-
des-veglum, ad bóðana stöfnum í Landabankansum og sjá ad bóðheldarastarf-
inu við veglum Þydes.

Þetta er því „ingangurinn“ ad því sem sjá af lokadi ad segja um T. T. Þy-
des-veglum, en á hans fannót mér eigi rétt ad rita um hann, enda
vori e. t. v. einhveru „fróðleik“ þar ad finna, sem fóru mætti í letur, þótt lítið
vori á því ad gæta fyrir aðra en mig, ad velta vöngum yfir á líli árum.
Þá fróðleiks þessa mætti m. a. telja það, ad þegar sjá kom hér fyrir 1902, var
það líklegt því, sem sjá komi á einhveru fróðarfor, land/árummarferðfor
fordurpötunum ad því um lítið: Það þótti svo höfðlegra gætt, ad rífa sig upp frá
marquis legnum stöfnum þar systur og þara hingað til á alla árin, og þá eigi
í dæmhit, ad sjá helði með þessu sýnd svo breina „politískan lit“ Heima stjórna
flottu inn, ad sjá sjá vori ad helja mig upp í eitthvert lígursoti þar, sem þó
eigi vand annad „þá í bit“ en það, ad sjá var kosinn í varastjórna flottsinn; en
hversu hrifinn sjá vand og veysemd þessari, mi sjá af því, ad sjá lét aldrei
neinu þátt í þeirri stjórna, né heldur ad sjá notkun sinni hafi komið á neinu
politískan fund, sem held inn helgi verid hlá í Þestjavelli síðan, á alla
þá líd, mi um Ho ára stíð, sem sjá helgi verid hér!

En sjá hlaut adra veysemd í til efni af hinu stjórna ákvörðun minni
5. júlí 1902 í Eyraarbakka, veysemd, sem mér var miðlu kærari en hin, ad
koma til varastjórna notkunar stjórnaflottu: Eg fékk þessari vinnu minni
þrá Eggert Þydesyni ad Örgóssum, sem segir: „Þessi þessa manni dómslegu
ákvörðun yðar, sem sjá helgi lesid um í bláðnum og mér líkar svo vel, helgi sjá
hafid yðar upp í lónastjórna, en þann heldur þá eigi allir né eiga stíðid“
(Þessi gæmi sjá medal handritu minni „um Eggert þydesyni ad Örgóssum“).

J. P. T. Brydes vegslu og ymislegf í sambandi við hann.

Þegar ég kom sem bóthaldari að J. P. T. Brydes vegslu, mátti sjá, að hún
 var ein hinni bestu vegslu bójarinn og jafnframt hún stórt, stafrött
 Thomsens vegslu var þó einnig mikil og viðskipti hennar víð edru, bæði hér og um
 höfðinnar við Faxaflóa, hafði Brydes vegslu þó einn viðtakari við skípti, þó
 auk að vegsluvarinnar hér í bænum, átti hún úttis í Þorgerði (J. P. "de" J. P. "de" sem
 J. P. de Þorgerði), Kafnarfjörð (H. F.), Vestmannaeyjum (V. E.) og Vík (Vik) í
 Arnárdali, auk fjölda fjölskipa og eigin vörflutungastjiga, Þoröfud (stjiga
 J. P. de). Þá hafði vegsluinn og mikil viðskipti við Lindanesjarmann, en seldu henni
 handfjöt o. fl. svo og sveitumann, en seldu henni fé, nautgrip o. fl. til sláttunnar; þinn
 hafði þú adal kjósvogsluinn í hendi hér í bænum.

Eigandinn, J. P. T. Bryde var vörðinn hó aldrið var mædur, sem gælti í bænum
 og hafði jafnan lítið framtur niður til viðskiptamanna sína en látt dýfina;
 hann var í eðli sínu hárur í horn að fahr og hrokgítinu hinn mest, en
 um manntum hans fókungar sögur þess. Átti hann þriðji eigi samböndu með
 samtidarmanni sínum og stéttarbróður J. R. B. Refolii í Eyraþorði, en var
 manntaður meður vel og matar í ýmsa land.

Sonur J. P. T. Bryde: hét Herluf Bryde, K. v. antur P. P. (?) Pa 2008 en, systur
 Egils Jacobsen, en langi var þjá Brydes vegslu, eins hino mestasta Danu en og hef.
 Kynur. Herluf Bryde var mædur mædur, en hér var henni sögu og off hér við
 vegsluinn í sumrum. Framur var hann fastskíttinn, en þó vörðinnarlogur
 í ungerði.

Fortíðni Brydes vegslu hér allra var og dauðum mædur, H. B. Nielsen,
 félagslyndur mædur nioj og furdur-góðgjarn, en ein hneigdur nokkur; man og þó
 eigi til þess, að ég séi hann „fullan“, haldur „fött-Kensan“, sem kallad var.

Forstjóri (Falltor) Þrydlesverflunnar í Reykjavík, var Ólafur Árnúastason frá Hornum í Gnúpsvegi hreppi, hefur þar Mariu Finnu (Höfmeistaru) Ólafur Árnúastason var mætur mætur nýj, trygginn og góðviljádur. Því sidari á hveigðist hann nokkud til vísuþyðlign og dró það í starfskröftunum hans og fætti til mótstöðu við eiganda verflunnarinnar, er sagði, þógar hann áttu, að Ólafur skyldi taka við undirlykku við verflun hans í Hafnarfirdi, þessa valdi-þrængingur fyrirstöpu.

„Ólafur Árnúastason skal til Hafnarfjardar, om hann vil el er sj!“

Ólafur villi sem sé elti fara til Hafnarfjardar, og setti þar sjálfur í stofu sína eigin smáverflun síni við Rangaveg og mun hann lítið uppi á henni hafa haft. En kona hans var badi deyflig kona og myrðarleg, og því komust þau semislega af.

Son einn áttu þau, Moritz á nafni, en hann var barn á aldri þógar sjá var við Þrydlesverflun 1903 til 1909. Síðar vadi hann verflunarmætur hjó Hallgrímur Benediktsson og reynuðist þar deyfligur mætur og áhugasamur í starfi sínu.

Vid itóni Þrydlesverflunnar voru þessir verflunartjórar:

- Jón Gunnarsson í Hafnarfirdi (kom frá Keflavík)
- Ólafur Arnbjarnarson í Borgarnesi (staddur í Keflavík)
- Anton Þjarnesen í Vestmannaeyjum (staddur í Vestmannaeyjum)
- Gunnar Ólafsson í Tób í Myrdal (frá Gunnarhól í Hálkum)

Allir voru menn þessir góðir menn og gegnir vel, einn kom frá Gunnarsson, sem jafnan fór sínu fram, það svo sem, sá gamli sagði.

Meðan sjá var við Þrydlesverflun voru þar mannaþéttir lítið og man sjá niðri namast að helja frá alla og sjá svo, að í réttu háð sé.

Stufoþofu stofnum gegndi N. P. Stielser og sjá, sem bóthaldari.

En badi i skrifstofunni og midri i Gindinni, Egil Jacobsen, Carl
 Finnsen (kann sidar frá Hafnarfirði) Þóroddur Finnsen bróðir hans, en hafi
 ad meira i hendi af þessu eidda fjölskipa fleira, en verplunin af þessu gæði er.
 Þessi i Gindinni var svo verplunaraftörinn, Ólafur Árnússon, en hafi
 stjórnað alla þar i hendi, svo og Carl Henningsen, Sørensen og Christen-
 sen (en sidar verður nefndur), svo og dauðurinn minur, en þó til Árnússonar.
 Þar voru og stúlkurnar Sigrun og Nordfríð (hinn var gjaldkeri), Andrius Nord-
 fríð og þó hennar, en gefið adur nefndur Sørensen, systur af Louisa og
 Beatha Johansen, Góta og Þóroddur dóttir og stúlkur sín, en gefið dauða
 mannsinn, en til Árnússonar þó. Þá var þar og leugi með mér Carl
 Henningsen, sá, en adur en nefndur og Henningsen, en hafi var heildsali
 sidar. Hjóttur G. Hansen, á þessu þessu var þar og, þessu þessu og þessu þessu.
 Þessu sidar var hinn duglegi fjölskipamaður, Andrius Andriusson, bróðir
 senn Magnúsar á Gili, Gæla og margu, ^{Andrius} og þessu þessu þessu, með
 þessu. Hann er ein þessu eftir þessu.

veit

Gudsmodi Oddsson (Gæði i Landinni), Þóroddur Þóroddssonur ið Vestur-
 götu (46), Þóroddur ^{alla Magnús} Þóroddssonur, Svava Árnússon i Helshúsum i Reykjavík,
 Sigrun Magnúsdóttir i Skuld (kann og þó við adur en þessu þessu) o.fl.
 Allt þetta fólk var ein þessu viðhaldi og stólt hvern i sínu völdi og
 þótti mér vort þessu þessu, ein þessu þessu þessu og Jacobsen. Var hinn fyr-
 nefndi ein þessu þessu, en alrei var svo mikil i þessu, ad hann stóði
 eigi manna beyn i stöðu sinni. Þegar þessu dagnadar manni var ad ræða
 hafi i Reykjavík, stjórnsáttun og ið ræða góðan, var Andrius þessu þessu
 sá, en allir þessu þessu ið og þótti meost þessu vort ad þessa með sin ið.

Þegar er kom til Þrydssverplunar, eftir 16 ára verplunartarf

við stórtu verðum landsins, þófölsverðum í Eyra-áttu, mátti svo
 með samni segja, að „ég vissi ekkert í mínum haus“ hvað verður-
 stöfnum tilheyrði: Ég vissi ekki þá, hvað Calculation var, Consume-
 ment, Balance, Recapitulation, Certificat, Ristomo eða S. E. & O. né
 heldur hvað þetta allt fjöldi, hvort fyrir sig, eða hver mig með stýllifara, en
 þá var það þeim góði forstjóra N. B. Nielsen (Disponent), sem leitðindi
 mér svo fljótt og vel, að ég komot brátt á lagid með id gefa ráðid við það allt
 id eignisgjafur, enda munu hann hafa séð og fundid, að ég var allur af vilja gæddur
 til þess að setja mig sem best inn í það. Hann vadi þess brátt var, að ég stíffid
 semiloga viðhónt og að mér var vel sýnt um tóttur, þessli margu munu og
 var all-lidregur til sáuninga og ólátur með áttu, en með þótt. hannur
 vadi mun það, hve strangur ó. var í áttu við ég áttu mig: Gæð láta
 allt vera í góðri trú og reynast ávöldunlegur.

N. B. Nielsen samdi all bréf til firmans ytra í dómur, en ég reik
 þann óls með eign-handi (ritól var einu); og ég samdi og ritadi alla
 sáuninga og bréf. Þann er ó í tölur þess máttu vera, t. d. til eitru áttu
 og við stíffu manna viðvegar mun laund allt, ráðningasáuninga stíff-
 stíffu og háseta í fjöldi þessu oft. o. fl.

Þessi sáuninun hefi ég áttidau þess mun svo vandið mun mál veld
 N. B. Nielsen, enda vadi ég brátt gáður vinnu þessu og þessu dæmdu.
 Hann var stundum ófíður og stíður í vörum, en inni mæður hans
 var góðmættu þann áttid og áttidid. Hann var vinnu húsíður, en
 áttid gáttidur, gáttidur og fjöldidur; einu mál þessu
 „egfa þann“ og Egill Jacobsen þá reigi síður. Ég var strangur
 ein líndidur og það hjáttidid mér mál en málidur áttid til
 þess að ná kylli þessu gáttidur manna, þótt vinnu húsíður vadi, og yttu

X þess að ná kylli þessu gáttidur manna, þótt vinnu húsíður vadi, og yttu

lylli þeirra, hjálpsenis og leidbeiningu í alnu.

Þú mætti spyrja: "Hví varstu svo þakmænda eftir svo
langa drot þína í Eyraaballa og við það ofur verður, sem þar var?"

Það var allt eðlilegt. Og það áðeins veid með Sniánda tæðid í
barnastólu - aðru kenndu helgi og aldrerí þess - og í Eyraaballa
sann og áðeins að sálgögn þeirringu út í hönd; þessu þú áttu
að þessu vein þessu stöf með höndum, en ein lagi fyrir ^{mei} þessu kenndu.
Í Eyraaballa var allt annað fyrir komu lag; þessu þú og þessu
þú eigi þar á alnu að halda hvar þessa svæti, en að afritu & eilríngi
til viðskiptamanna og þessu viðskipta lættu þessu.

Þá voru of allar voru þessu afgreiddar að veðrinu til í Eyra-
aballa, en eðli við og við eða þessu heilinn einu og í Þessu við,
en þessu þessu stöf þessu en í Þessu og allt árid me þessu.
Að veðrinu til sattu allis í þessu að stöf & eilríngum sem áðru
sem veðrinu (allt að 4000 eilríngum og me þessu þessu í smánum); þá
var J. Hillen gamli þessu (en Þessu áðru) sem afgreiddu allu
"Laustra þessu" með ástod ^{anna} þessu manna; Daniel, en, Gudn. Þessu,
Þessu Þessu, Þessu þessu áðru of, en voru þessu við þessu stöf.

Það var áttu: mót einu við eðru þessu áðru, að Þessu
allu þessu þessu með þessu innkaups-veðri, og innu þessu. Þá
við þessu þessu þessu, en innkaups-veðri þessu, stöf þessu þessu
þessu (70), sem þessu stöf við þessu veðri, en þessu þessu veðri, með
þessu þessu þessu, en í þessu þessu lagth og veðru þessu
(þ.á. var ávallt þessu þessu stöf þessu í salti, þessu, þessu þessu en
þessu eða þessu þessu þessu í þessu, of þessu 1/2 - 3/4 70 af veðri þessu) x)

Þessu þessu þessu í Eyraaballa var a. m. þ. hvar stöf of þessu stöf þessu

x) Þessu í sérstök blöð me þessu þessu þessu þessu en veðru var við veðru þessu of.

áhræði, miklu hagfeldari en hær syðra, einfaldari miklu og óbróttari,
enda namnast umt að hafa það eini í báðum stöðum: heftólís vörp-
ma miklu mannfleiri, en stéiga útgæddin hjá Þreyde að miklu lépsi út og
fyri síj.

Ógnafressa kom síj eins og álfur út í hóli" en síj kom frá Eyjarbálka
til Reykjavíkur, en þetta voru gægnótir stáðir hvar þetta áhræði: Á
Eyjarbálka voru indstíffmannir áskrifdir út um allar sveitir, þrájár
stórtar og úndáttunótur systunnar eða jafnvel fjórar: Summar í Reykja-
vík, Hafnarfirði og Sudurnesjum, alla léi ámtun í Þrófi, en hær voru það að
langmótu lésti bójar- og udróeiftunum, sem voru áskrifdir í Þródesvörp
í Reykjavík og hafðu endu áttunnum og hinni haldri bójarar þannu síj,
að greiða úthléttar eittningu sína að fullu fyrstu dagana eftir hvent újar,
og man síj stáðir til, að síj sé namu á eittningu upp í árs-úthlétt namu manustlétti
en 500-600 krónur; flestin þeirra voru 200-300 krónur! Þannig voru úr þarsum
marga heimila vandi þá, í býjum h. alþarinnar. - Það stýlði þó síj vana,
að dagr-úthlétt þeirra sé úr, 40 árum síðan svo þá eða jafnvel tífalt létti?

Þannig gata þinnarinn brætt í þá um árum.

Það var í fyrstu og að vísu með hálfum huga að síj réðist í það, að taka að mér
bóthaldarastarfid í Þródesvörp og mátti þessa, að það voru offraust í sjálfum
sér, en síj stáðir síj hvar mér þétt og allt fót vel, og brátt kom að þá, að síj þóti
sjálfur að gefa mig úr útgædd; var það með umfangnum lésti fortjórnun, A. B.
Stíllseu? Sem einnig í þessum var mér ríman handar mig og hlíðholur. Þó
var af haldur síj amark öv hljóðfrosdun mínur einu og síðan í Landbáttun-
um og var þú þó aldrei mér en einn með þegar síj var hjá Þreyde. Síj var þetta,
hversu óttin þeir voru að stá ginnuati, þinn dausti A. B. Stíllseu og þinn
íótuneti Þjóru Kristjánsson; þinn fyrri í dalbyndur máður og hljóðsamur,

fyrir stöðu 25 ára um hlutskiptinguna.

Fyrir hvert einstakt stykki varo (Coll.) hvoð heldur það var smátt og stórt
varnir í 2. kölf. ávarn greiddin í upp- og íðstífunargjald; þannig var það jafnt
gjald fyrir Fortifikasíu, sem fyrir reisinn kassa, eða einu stótti minni og smærri.

T
hinn
Reykjavík
Aldur, da fyrir alda móttin var skrifuð l'atid bein Kolapoka á Götum
upp í vörn húsinn, en það sá of aldrei d indgangist effir d of kom húsja sudur.
Hinn vogar man of ann, d það var alsida 20 árnum ádur, en of var sjómadur
hér syðra (1882-1884), en síðan fóru d koma einhverjir „myndir“ of byggjunn
of stórt og veigamót sá, en byggvi Gunnarsson lét byggja niður meðan við
verandi Þósthússtrati eða niður frá því sem hér Ginnshjofélaginn er við. Byggja
þessi hvarf in á liden ári undir uppfyllinguna frá norður of. - Á Götum, þótt
eðli d koma búi Kol' Götis síu, til þess voru vagnar hofin, en gengu í jarn lóðum.

Það var oft gauran d koma í þótt húsid hjá Þryde, þar sem Andrís sá sá,
og í milli var, d stípa d vör upp d niður (Götum in l'andinni), eða d loftun
um stórfnum dagsins. Sátu þá oft margir vafidismenn í kringum þann
og mótun sáman, eðli um það, hve l'áfr vör kaupid, hve um eðfid vör
vinnan, eða vinnu húsinn langur, heldur um það, hve um hoga stýldi
vinnubrögðum sá, d þann gengu sáum bót, mestu vör ofkastad of
afnat vinnunnar drýgts. Það var eðli fyrir en um of effir 1914, en hýgud
koma einu hím móti arlaki of önyfningu Nordurlands, iðrættinn fyrir
stóðastap of stáps hálk þar neyðra, d koma komu frá til leidar, þótt
önyfningu vör, d umum fóru d Götta l'ogja það of byll. Þótt fyrir sá,
á hvada lund hogaft mundi d koma þessu þessum í kring: 1. ad vinnu
þess minnst 2. h'eimta hálk kaup of þessu þess vork efid til nosta dags.
Námið gótt effir á öllum of rald brátt d frá d Götta fyrir þjórd. efidinn
eð, d s'vísjast um: þýkjast vera d myndast eð ad vinnu, en stánda sá,

og stóra eru liggja í felum og í leyri. þegar ádrin séu stöðu til. Síðan hafi þess
 "fransfóris" ádr: Tveim árum síðar (1916) kom svo þótt af íttur þessi fóri
 til leidar, að allsherjarverkfall var hafid þá um lokaleyfid meðan ón loegis-
 tid stóð yfir og listurinn hljóp svo að seija á land, en þaðli þó þid uord-
 leuðs ógöf allrar menningar náð í sér einn vestrinn manns, þann, er einn
 mikilvægasti dómari landsins lífti svo í þreuti, að vori landsþennu, lygari
 og drublaes höfðari "og hléfi þeir ekki veind mótunald síðan, svo ég veiti tel, enda
 reynslan iquð, að sattu var.

þessar "kíndar" voru það, sem í þessa lund komu þeir til leidar, að ein er
 enginn manni vörð í landinu fyrir hatursfullum ofsóðnum og flóttabroti, að
 ein er kaup manna komid upp í 20 áuru um minnsto þessja - í stáð 20 áuru um
 10 reitir á tíu árum áður, f. d. á Eyjabakkabæ, og þó "sóðniot um" engu minna er
 áður eftir að fyrir komu lof "þetta komu f. d. að ein þrefti átt þess vinnu kaupis
 fyrir allt að 4 kl. tínum sem þeir sofa, ofan á þid um ánda dagkaup, að ein
 þótt engin vinnu tilkúst hjáta til þess að þvo gólf í húsi eða stearn in sold-
 bolli, enda er það laug fyrir uðan í eldsund þeirra og veldingu að þótt áid þer-
 leik vinnu. Hitt er samloftu, að liggja um die ein þessjann er landum setu-
 lids dæti (eða dóna) og eiga með þannu eitð eða þóð þann á ári, sem þess svo þid
 eigi þóttar um su þilun þe, eld sinn. Kemur þar fram þinn að á mæri verði
 við verkaleiki og viðun reituro yfir þannu sinnu.

Hver er svo minninn á kjörinn þessa föllu fyrir 40-50 árum og síð?
 þó var það vinnu glædi, ánojjan ^{yfir} þess, að affkotta sem mestu og gæra sém
 meit gægu - og of koman þó þáð, uppheldi þannu gótt og þagur almenningi
 gáðna. Þú er það þessjann að vinnu, allis óáneydi með all sinn kjót, of koman
 þreftu þessjann hándloendur, áþinda um allt og ein þess að þú er þannu-
 uppheldid á þess, þú átt starfsemi þess, eardómun og menningu er með

við leiki og afþre við leiki, met "i" ífróttum (!) og það sem verða er: að
 öllum þessum fylgja ókynthri margra barna og unglinga, svo, að enginn þeirra sé
 4. eða 5. Þá er það vanvænandi í huga um guðorð og gáða síða, en þið í
 hvernun dægi, tilferðis, auvindi eognu leiki í útsargi og hlámsvinnu í
 fjórhálfblási landsins. Þú sína eftirsótt; lokis eru það 100 stólarinn, með
 legjanna og komunnar í öðrum að nazist í öðrum kemur um, sem leiddur um
 barna landsins og unglinga, lausleis kemur um úthöfnunum og þessum
 sí, að engu þeirri að hlýða, eftir að vinna umma sínu eigin vilja. Þetta eru
 hófuðatvöldin og þau eru leiddi fjórhálf og vel haldin.

Þá gæti ég mi ímyndad mér, að epli minni þeim, er þetta lesa, ef nokkur
 fóst þú til þess, fylgja hér eigi kemur minna svartsýnis en í þínu öðru þeir,
 er í hefji áður minnst í hér og annars staðar. En segid mér! Er þetta ósam-
 rindi, svo mikil, að þetta sé engu líkt? Er það svo miklar ofgar, að engu
 þeirri að ljú þeirri engu eða eyru? Spyrjid þú einhverja aðra en mig um það!
 Spyrjid einhver þann er þér fríð betur, þetta hefur til að þessa og
 hefji dæmi það! Spyrjid leður þann veruðar umferðarinn og stíptur
 þótt er hún hefji þaujíd - og epli þaujíd - frá lojroþmum.

Var þú aldrei, fát eða lítið gótt um þessi mál að segja?

Jú, og afþre þú! Hinn miklu góði sem kirkja og kristindómur hafa haft
 að fylgja fjóðinni, ífróttu íðaninnar, státtakri þingum o. m. fl. hafa eigi
 þaujíd að rjáta sína, eða komid að þeirri haldi, sem þeim var orlad og gáttu
 gert. Hveru þau? Þegna þeirrar óþerju legu og öru þessum þingum
 sem ordid hafa á öðrum völdum fjóðleisins hafa verid of þad stígar
 komid fjóðinni að öðru þá hún leut úr á gélgu stíid það, er hún
 hefji eigi gertad fótad sig á. Hún hefji eigi varast nýja vel vonda
 umma, en þingum mikil og flóðalab barna, sem engu öðru voru magnuð.

ad /koma til leidar en fró, þess líts var of þeim e. t. v. til ein hvers
frænddóttur af álfum, af þeir hefði þó verið manni til þess að notfara sér
þá á þess, að "vildjót um".

Það skal jafn að í þessum hafi þessi þúsinn minni séi til óhelgi: Þessum
var af löng, hálfid af lífi, iðrin verri en verð þess, of þeir hlaut
þessingis að verða þess áhrifandi af ástapanlegri. Þessum hefði það að
alla þess vanda "isna" sem þessuminn allur stýrur úr milli, sá þess
þess, að þessum var eigi gett viðsamlega og þess eigi þess að lýsa. —

En þess er þess að fara þessum úr úr dís? Var þess er þess að segja eitthvað
frá Þessum verðum og þess afi dýgnum þessum? Jú, en af þessum úr í samau-
lend á þessum og úr þessum, en þessum þessum verða dís til dýr og
seyna, dís þessum og dýruga ályktanir af þess, þess þess þessum all þess
afgar, sem af þess: þess þess og úr, þessum af þessum verða e. s. þess.
Þessum þessum af þessum úr þessum dís af þessuminn manna þessum. Þessum þessum
þessum þessum af þessum leiddi, þessum þessum þessum: þessum þessum!

En í samauki úr þessum úr þessum þessum þessum þessum og þessum þessum, vilji
af þessum þessum þessum úr.

Þessum, sem þessum þessum af þessuminn var þessuminn, var verð að af þessum.
e/s þessum með þessum þessum til úr þessum. Þessum þessum 30 þessum þessum
(Comos uncut) þessum úr, þessum þessum var þessuminn allur þessuminn í þessum
og þessum þessum, af þessum þessum þessum þessum af þessum þessum að
þessum. Þessum þessum gæmi: þessum þessum hafi: sé þessum þessum þessum
þessum, sem þessum var verð, að all þessum í þessum. Þessum þessum þessum
þessum þessum og þessum þessum úr í þessum þessum með all þessum þessum
þessum þessum þessum. Þessum þessum þessum þessum í þessum úr

þá átti í kaupum sínum, en í g. N. Nielsen varum í skrifstof-
num að athuga þinn lof það er við höfðum aðhafit við við, andi
afgjöldu stépsins um daginn. Við um við þú ekki fyrr til en þor-
stéim gausli Guttmundson þessum þangað norri eftir unginn af ákafa og
meði of segi, að þessum stíptöfni sé þessum í land og í vartinu þá,
að eitt hléðu stírtéini vanti. Andrés þinnist þessum og úr tíð stíptid
eftir þessum og stíptöfni þess eftirinnáðum úr þá.

N. B. Nielsen tóður mig að þessum stíptid úr og léiti að Andrési.

Ög þessu úr í kaupum þessum og eftir, þó Andrés sé.

"Guttmundur Oddsson (í fartíni) varð fyrir svörum og sagði, þessum / stírtéini -
legru: "Við vitum ekki ef þessum er. Þessum fór þessum úr áðan, en þessum,
vitum úr ekki!"

Þó í þessum úr og þessum þessum, til þess að léiti að Andrési en þessum
þessum þessum, en síðan til þessum eftir og eftir eftir þessum.

Guttmundur Oddsson varð fyrir svörum eftir og sagði:

"Nei, þessum þessum ekki sést þessum og vitum ekki ef þessum er!"

"En við, þú þessum þessum fara síðan þessum í þessum og léiti þessum?"

"Nei, það er alveg þessum þessum. Við þessum þessum ekki!"

Þóttu úr þessum stírtéini er indíslótt, þessum mig vel um en sagði síðan,
þessum þessum, að þessum þessum þessum er úr þessum lokið við óþessum
þessum: "Var þessum Andrés að fylgja í dög?"

Svarði Guttmundur Oddsson og sagði:

"Þessum Andrés að fylgja? Nei, þessum þessum aldréi þessum úr þessum þessum!"

— Þóttu þessum Andrés í þessum þessum og þessum þessum úr þessum stírtéini
þessum, þessum vanti og þessum þessum allt vel að þessum. En eftir þessum að
svári Guttmundur um stírtéini eftir þessum Andrési.

Það var í ágúst mánuði að 2/3 Traford kom inn í Reykjavíkshöfn.
 „Reynstob“ var flumarinnar fyrir árið 1908 sýndi í 17. þúsund klóna
 kafi (Underbalance), og var úr elti er samband í landi við stíff-
 id þann dag og var verðid fló gott. En með stíffum var mædur, sendur
 frá T.P.P. Þeyde sjálfum í Kaupmannu til þess að tryggja hild milli
 kafi árið áður og af hverju flóð stíffadi.

Þarof þá og bréf frá Staftráðinu, er sagt mér upp stöðu minni frá 1. ágúst
 þ. á. (eða eftir 3 daga), enda stóð setning þessi í síðsta bréfi til T. Þ.
 Nielsen: „... Det er Christensen der har 3/4 Dele Underbalance
 og sin Páissun 1/4 Del sammen fra sin Samvittighed.“ —

Gótti mér flotta gáloga mál, því ég hafði engin ömur af þessu
 og eltri verflumarinnar en þann, að sitja í stíffu kafi, stíffa þann og
 reikna, engan eigi þeyningu undir höndum úr umgjörð og úr innu vörum.

Ég gat þess engin áhrif kafi í kafi og lét því 1. ágúst 1909 í brottfarðum.
 Min „Samvittighed“ Christensen vissi ég er þell, því þessu þann var
 drýgðfeldur nokkur og elti sem reynsamastur úr hildsamum, en ég
 bygg, að hann kafi í engu missið sig eða kelið með flóð, en hann er átti.
 Það er samþykking mín. Enda komst flóð upp sama árið í hverju kafi
 lá: flóð voru vinnuþingir verflumarinnar sem gleymt höfð að mætti
 og nóms þó, er ávartadi, um 8 þús. Klónum. Hver kafi og gleymt úr úppáttum.

Árið eftir þessi og Haldur Þeyde í góðu kafi og það hann að sama og
 þann, en í bréfinu voru. Hann kenndi eltiþellum föðum sínu, það
 var af sölu — enda var „þá gandi“ flóð dandi — og lét mér í keli stífflopa
 yfir lípsinguna sína um flóð, hve vel — og hildvandur — og þessu ávallt reynst.

Því lét um sjófund þá, en um árið sínu mætti (1910) komst ég í
 Landbankann og hafi ég sagt frá þessu annars stadar.

Öryggisráður (Sékkvæðisráði) þótt allar, en frá ein, Eudrinn Heibmann, kona
 síns þótt einu sinni, það var í smáoprunum sínum, stöðugt fyrir veotan í sjálfskalt
 haman, að iðnendur í djúpan hyl, settust allir saman með honum, til þess, að
 handsama síbrygja þá er í veldnum hængu, þótt um leidd og þess komu upp
 fyrir yfirlit vafansins, höppuðu þess upp í fang olíu og sumu í land; en
 sjaldan hlfi ég séð svo mikla mengi þetta í litlum parti, sem þarna voru, enda
 völdum við 46 síbrygja þarna um daginn, eðrin: 3-4 kl. tímum.

Öll þau voru of sumur, sem ég var við Þryd, voru þau þess og þess í milli
 eyja, vöðva fyrir Grötta, Súdunnes og upp á Kjalarnef þingum. Hafi ég sagt frá
 þess sjófarðum mínum, nokkrum í öðrum stöðum. Þungi vel var Friðrik Ólafsson
 sonur frá Þalshöfði en síðan dýpravörðurinn við Lítlandbænda, fornaður í bati þess,
 en iðnengum láundan í ferðis þessur, en oft þótt ég að mér fornaðurinn eða þá
 Ludvík G. Þarsson, þóttu þessur og einu sínu þess gandi; þessur (Lindarþóttur).

Civalt var brett þessur og sjaldan regnum og oftast þessurinn vel.
 Þótt var síðan hluta langar daga og sjaldan þessur þessur og upp fyrir en undir
 há daga sumudagurinn eða nokkrum þessur, enda lá við að iðnengum stöðum
 í helgi dögum og yfnum í lita aflann allan eða mestan í helgi daga sett.

Sjóferðir þessur voru brett. Lötlausnir, stöðugt leiga og upp lífgandi fyrir mig, eigi
 sést þessur það, að ég fór að vinna í Þalshöfðum, enda hlífur þessur við flótt þess
 árin, en ég var þar, e. m. k. fram á árin 1925, en ég flutti í þess mitt við Laufásveg.

Sunnilega höfðum við „seid“ sumudaginn allan og eigi lútt um að fara í land,
 ef ég hefði. Þessur tíðir þessur að fara í Kirku og þessur á, þessur ég átti að eigi um söngum
 og „epilvald“ í Kirku, þessur séna Ólaf Ólafsson kl. 12 og tíðir séna Haraldi Þessur-
 soni, þessur kl. 2 eða kl. 5 suman þessur sumudag, þessur til Páll Þessur þessur þessur
 stöf að séna 6. júní 1926, og hlífur ég eigi þessur að þessur síðan, þessur um 40 ára stöf-
 unum. - Séna Ólafur messaði stöðum kl. 10 að morguninum til í sumum.

þá vil ég og minnast í þess, þótt ég hafi störfad nokkru málum áður, en árið
 1904-1905, upritandi íg allar fréttir og öðrasta sendingum fyrir höft staðfestu-
 ina, sem seti var upp innan ind Raudaríða (við Svartaþéla, en frá höfðinu við
 þi einnig fjölstrípa útgæfð allar, skiltur Golden Hope of síðar, þótt Efferance (Hollis)
 fram á sumarið 1906). Og átti vil þá (Typograf vél) en til þess var notað
 og í sambandi við þetta aukastarf mitt kom það svo, að ég keypti land það,
 in Tröðarholts borginni, en Marconifélagið átti að keypa á mið 1905, en sem
 eftir var áður, annað en það, að ég ritaði: Landið, ummi 70 dagalöng, seldi
 það síðan rúðinu og gaf möguleika á andvirdis þess (Röfnis. Hönnun) til Stofnunar
 Púðljúrnanna helis, 17. maí 1939, en sem enn er eigi komið til frellari nota;
 hlífvegur hlífis fjáðar þess er eftir svo af vörðunum einum, að vaxta upphæðin
 ein nemur mi ummi 3800 kr., þ.ö. egl. um 100 kr. í mánuði, auk vaxta vaxta, og
 en það séi stalan fjáðar út af fyrir sig. Hlífvegur þessa hlífis er safnað álitka
 upphæð í fjóð í sama augnamiði og þó ekkert verid. að hafa til þess að létta af
 einu hlífur meota bóli í tilvæntu fjáðarinnar, en fjáð hlífis þessa frá arilóki
 og semiloga allhvi 500 fjóðloga sem mi.

Þannig eru aðgjörðin ástundla yfirvalda í einu hlífur meota vel ferðar máli
 fjáðarinnar. En það ekkert á samleg höggsemi og umbyggja fyrir þetta einu
 "Hjósöndum".

Annars er fjáðar í þetta mál minnst. Áð einu lét innviðlegasta samþléð
 Landvís þess getid 1. júní 1939 með svindillegi á dröfnum, að ég mundi eigi hafa
 verid vel að þessum 20 fjóð. Hönnun Hönnun, og hafi ég eigi störfad fyrir áður,
 heldur þá til þess "ómet ómaga að", fram komið frá hendi illa innviðs allara, sem
 ekkert mál uppi sítt upplýsingalaga og fyrir meðhöndlu gæðunna og of und.

Sogi ég frá þessum græmju laus, til þess, að sína, n. a. hvernig aðlar hátturinn
 en mi og uppléði græmja óþolka stráka, sem fylgjast með, en ein - löngur!

1) Þar fjóðloga getid í stöfu, að hafi fjóðlogum 20 fjóð. kr., íg sé ódótti áður í vandræðum o. s. fr.

Árið 1907 badst Þ. Nielsen mig, að gjöra ok fylgdarmáttur og hildu frenda
 þessu sinni, Knud Hansen frá Hórhólum, og fótum við með þessu herra herra
 til veidar austur í fjungvelli, til Geypis, yfir Hvítólfja Kjöpsvætti, niður Harna-
 mannalepp og að fjórðar líni; gíotum við þar, hjó línum gíotum línum og vinnu
 minnu, Ólafí Þórisson og Eudíði Gíttelóttur.

Eg sagði Hansen, sem líður var orðinn í svona löngu fjölda lagi og farinu að finna sátt
 til sveigdar, að við gýðum á Harnaði til Lohnisins (þá var Ólafur Þórisson) sem
 byggði hér viður með ánni og vandi hann hinsu lífandi við að heyrast á áttum mína.
 En en að fjórðar líni þess, var Lohnisinn eigi heima. Hann kom hithver við haldur
 eigi stótt og fót var ofþver vísad inn í eitthvert fothýsi, fullt af alls konar reuti,
 reidþýgum, bráttum, reipum og reidungum og vandi fót Hansen svo ótt, að eigi
 átti er fitt við að fá hann til þess að víða þar stundinni lengur: Hann vildi,
 Ólafur, fara þá og sagði: En þetta Lohnisstríð, sem fót var að heyrast við að
 nær til? Vid veldum að fara þaðan. Hér gættum við eldi veld.

Stórum síðan kom frá Eudíðunum til okkar, og spurdi, hvern hefði vísad
 okkur í þessum stáð. Þá tók okkur að kenna inn í stofu og í sama bili
 kom Lohnisinn. Hjóni þá mig og yfir Hansen, sem von var, enda var mál þat og
 annað gádyki á Godi Góid, á gótt tínu til eitthvírr fyrir hvorn okkar. Þessum áttel.
 Áð margu sagði Hansen: „Hér var gótt að vera og séu margir gíotungar ofaðir í Fólendi
 svona góðir, en engin fjölda stótt þá sé heimsótt af veldum mönnum.“

Knud þessi Hansen var nátt. Þóttur að allri, svo fallegur maður, lígul og vel
 vafinn, að eigi hefði fát ungu manni sáð svo þungulega og fyrir mannlega sem hann.

Áð stótt og áður en hann fót utan, þá hann mig að kenna herra til sín og dýlji
 hjótti meðan eigi vori í Danmörku og eigi komi þar á síðan.

Þetta „síðan“ vandi svo eigi fyrir en árið 1926, að eigi var til áður orðinn í heilum
 eigi „mítt veld“ alla í Landi. Þannum og vandi að fara utan til þess að leita nær

leknings, hjó prófessor Víggo Christjansson við Rílla Strandveg 18 í Hællary,
Vard óg samfanda Páls Trálfosyni, er astadi til Sjáðskalands og óg með hannum
frangad, en frá var óg svo íllu haldinn, að óg hefur þessu meir að fara lengra,
að fella heyrilæknisinn til þess; hann dröf mig strax í minnið, þegar hann hefur
athugað á sig þessu ley mitt.

En áður en óg fór frangad, reyndi óg að ná í Henni Hansen, ein minni, þá þakka
illa mig óg, frá Hansenar vörn í hundaröð. Þarna í Kaupmannaborg og ná -
gæmsi; margja fleira hétu minni að segja, Henni Hansen. Þóðsinn vadi, óg frá í
hann og hann hann í Ríðstíðingd dýrinn eftir, leiddi minni frá, en þá þakka mig
eftir. Samtundis sem óg sá hann bróðra því innarinnu aðan innan fjóðlunn,
þakka óg hann og sagdi: „Hj! Hansen! Er du der? God Dag, minn Hóre Van!“

Vard hann frá eigi síðan gláður og undrandi og sagdi: „God Dag, Herr Paulson! Hóre
du er furandur í haldandi! Er du óg?“ - Þá hann síðan til og óg með
mig, „en allar fróður“, sigði minni hófins og heitir stadi bojarinnar o.o.f.v. og
úð lokum Góð hann mig að henni skilja eigi til Hóreholms. Af frá vard frá eigi, frá
þegar óg losnadi frá Víggo Christjansson mák. 3. maí, var Hansen farinn til Frólunn,
í veylunnar einundum fyrir veylunn frá er hann stýrdi í Hóreholms. Skrifadi óg

hannum frá nokkurn tínu og síðan gægn bréfin milli; okkar hóvst af öðrum minni
minni óg. Hinuminnst við frá, og einnig dýrinn frá er úð vörum samman, í Gvíslopp
þáð er fyrir okkur bar í Gvísloppinn fordunn, fyrir 19 árinu, m. a. frá, að óg var
næri vörum fyrir stýri úð Geyri: Gvísloppinn vör, óg Hóreholms í þessu minni,
er skuldi frá inn í milli; jökla minni og vör, svo að minni var, Hóreholms í Hóre;
Gvísloppinn vör minni svo óg stýran, að óg fann til hvar minni leidd og Hansen

Kalladi til minni og sagdi: „Du vörur, Herr Paulson!“ Hóre minni úð svo óg Gvís
og gægn stóð, gláður minni áður en minni stadi yði og. - Gvísloppinn bar
og fyrir okkur, senn úð Gvísloppinn vör aðra, er hóf minni hléid mig óg að síðan.

Hjótvegslus var oft mikil við Þrydsvogslus. Var Gvendur í fartíni "áall sendur með "Hjótvegslum" út um allan lnd, til þess að safna áskrifendum að Kaupmáttu í Hjótvegi, þótt þeir hafi síðan og þáka við gæðitil þess. Þessi og lídvegslu mánu var eigi minn að fjúna til þess en Gudmund Oddsson. Ég var náðlegur hans mikil í þessum öllum og frimennstættum, að alderi minni sínum eyri, og þá var mál eldi, "veiklot me": allt gættu "í fartíni" við vegum mánu þá að meira en við þessu meðan erindid var búið upp og þá búið, og alderi gaf Gudmundur ok þínu til að dralla mál Hoffibolla þótt búið væri: Hann var alltaf "í fartíni" og að fjúta síu, sýna frimennstættu sínu og að vandan.

Gudmundur Oddsson var meðal mædur í héd, spengilegur, ríðleitur í andliti, stægglaus að meistar og náði sig alderi við lét hálta, heldur kljúpti, enda var þó lítið um þar- stæra hli og r ákara og minni hans eygar lína þá og til þess að þeim selja þó; hann var smyrtkil og til fara og í framganga allri, sí glædur og ávallt lítillinn til að vara öllum að þá líti séu hann mátti. Fræmur var hann fálumandi, "til bókvarinnar" en þá lagnari og lítlegri ís altra vinnu, lét þá í þáttu þá hind, enda gættu hann - að a hljóf, þá hann var alltaf "í fartíni" - langa vögu í þindunni stæmni lína en adri, má þá til nefna, að séu lögur gangur á vottu af Eyjabakku þótt 14. lína, en líd þess - þótt Gudmundur í 8-9 línum þótt gangandi.

Ginnisinn bád og Gudm. að létu mátt hest til heidan austur í Eyjabakku. Þótt var vel henni, og hóttu hann 10 kr. og gættu héd fjúru að fjéðin þótt 3 daga. En er þúdu. Hann mátt hestinn til minn sagdi hann broandi; Hestinn var vel rítt, en alderi minni í vilja boga 10 kr. fjúru hann, svo stættu líd; í þáttu heldur gangandi! Mátt fjóttu hestinn líd, en nóttu þáttu sáttu, þáttu alderi minni í þáttu fjúru hestinn í milli, minn og adri, oft 4-5 fjéðin í hvarjinn vottu, enda var í þáttu fjúru að vottu hestinn í Reykjavíki og öðru hálf fjúru að alderi.

Verðan minni og samverðan minni við Þrydsvogslus var hest

heltri, alveg einn og átti að vera að samþidarum minum í Stokkholmi
 og Eyrbakkum og minnið og fleira allra, undanfönguinnar laust, með að lánu og
 ástíflu þess. Þó held að þeir hafi flótt stíðid mig áttu, stóð einn
 minn og viðhafi mitt til manna og málefna - þó þá stíðid þeir og þó mig
 um alvinnu mátt, en margir fleira er í líd minni hafa verið síðan og ástíflu
 hafi eitlvað samur við að sálta, en allflóttis hafa þeir þó verið línu
 á góttu í minni gærd og máttu þeir, en ástíflu hafi meost á língu þeir:
 Söngstíðid, barnaverndun, bindindun þess fleira, sem mér finnst þó
 átt að ástíflu og líd unnið þeir og minna, en ástíflu getað gætt, jafnvel þó
 fullan vilja hafi ástíflu til þess og hafi jafnvel einn. Ástíflu hafi og eigi gætt
 lífad lífins ut viljád lífa, og ástíflu mátt til ástíflu.

Undanum góða fleira, en mér hafa hlakvað í lífins, en þann, að ástíflu eignast
 góða vinnu, sama og trúvænda, eigi fáa, heldur fjóða margu, en eigi einn, svo og
 viti til, átt, heldur vottu, vottu, sem ástíflu eigi mátt mitt til og língu
 þeir að hafa þá átt í mátt, sem þeir hafa átt, að ástíflu stíðid og verið vottu
 þeir. Sem língu hafi þó átt einn herra átt í þeir ástíflu: Eigi getað samþíðid þeir
 að stíðid þá mátt, og þannig minni fleira mátt verda en mátt. Ástíflu átt verið haldur
 í vottu og samlíngu áttíngu, en áttíflu hafi og viljád áttíflu upp áttíflu áttíflu;
 hafi þeir viljád áttíflu upp áttíflu mig, hafi og áttíflu þeir við, en þá stíðid eigi áttíflu. En
 bóm og áttíflu mátt hafi og viljád áttíflu að stíðid og áttíflu þeir til mátt þeir. - Þá
 þeir er áttíflu fáttíflu mátt, en máttíflu máttíflu og áttíflu áttíflu língu

Þó og svo stáð er unnið með endurminningu þess og þessíðingur, og áttíflu, að
 þá er máttíflu laust í bándunum, sem vottu þessíflu þessíflu, svo, að eigi þeir
 þáð alltíflu áttíflu "aðalinn stíðid máttíflu þeir.

Reykjavík, 14. júlí 1942. L.S.
Einhellur

Code

si, er notadur var: Gyrtast alltaf vid verklegingu: vörum þar, var þannig:
 Code-ordid var: Providence og 1 stafur fyrir hvern þá staf, er um var að ræða,
 t.d. P, r, o, o, i, d, e, n, e, y
 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0.

Ordid er komid in latnes, providentia og stöðin fransögu, sjó e.h.v. fyrir, hafa umbyggjast
 fyrir, annast e. h.v. o.s.fv.

1. Dæmi: Vori um um einhverja vöru dæða, sem Kostadi's innkaups nr. 26, 35
 var flóttin stöfin skrifadur: Ordidinn: Rde i og vtri stöfu ordid eða ákvarningin með
 öðrum kostum: Flóttin skrifadur, vöruggjing, réttur, réttur ^{o.s.fv} _{o.s.fv} með 27% og
 þetta veld, Nr. 26, 35 + 27% = Nr. 27, 28 var það einnig tilfalli við klid kaupverðis og þá
 þannig: R. r. n.

2. Vori innkaupsverð nr. 109, 46 var flóttakostur með 27% og stöfu ordid 27% þorra,
 þannig: 109,46 + 27% = Nr. 139,02 - n. - Þó er og vitast, var þetta veld (stú-
 veld) skrifad einnig með flóttastofum, svo dæða, er veldi sei þad og einnig kaup-
 andinn, svo dæða er veldid var samt. þín sem soþ var um þad.

Er þú þessi „galdrostafi“? Því um vandspuljó þegar vörubindinn er talda,
 maldar og vegna, enda tilfordan þá og náðast. Réttur yta (í kaupnr. h. 1000 allt
 elist, engin brýd eða veldi í þess, og þegar þessi útrákingun var þinn samant við
 haldan upphadina, sem veldi þess veld, var allt rétt!

3. Satt kostur t.d. 275 + 27% = 3,54 var það tilfalli (í veldi þrámi) O i U, og útsöluverðid
 þá erinn Nr. 3,00, mda var veldid í seltum offort þannig (3,00 pr. þrenu)

Var þetta stöli á þessum milti fyrir höfu?

Ári; allt þú, er vid þessa tölun áttu d eig séðar, þetta þýðingun til þessanna, ein

og uðri þess tala stöfnum í gálfri, enda braytu þess þess í bókstofnum í Solun. þ
þess sýndist svo.

En sökum þess, að "Codex" var dulnefni, gáfu dróttur þess, þess um þann vísu
eigi ráðid þann í þess, við kvæð var efti með bókstofnum þessum.

Við vörðum þess var ávísanlegleikum og roþan í áttu sem ráði; kom þetta
þann í áttu og minnum vand brátt eignir þess í fara eftir þess: þess sá þess í áttu
og vísu, að þess vísu mátti þess eigi vera.